

Валерій Сєдов: «Зараз ні в якому разі не можна опускати руки»

Жити і працювати в умовах війни – складно. Однак це не привід жаліти себе чи поринати у ностальгію за «старими добрими мирними часами». Щоб подолати труднощі сьогодення, необхідно зосередитися на першочергових цілях, і методично рухатися до них. Так вважає наш сьогоднішній співрозмовник – голова Запорізької обласної організації ПМГУ Валерій Сєдов. Він розповідає:

– Ситуація в нашому регіоні напружена. Деякі громади під тимчасовою окупацією, деякі – у прифронтовій зоні, і навіть там, де наразі відносно спокійно, – рівень небезпеки високий. Але життя продовжується.

Підприємства галузі роблять все можливе для збереження виробництва, адже тільки працююча економіка дозволить нашій армії чинити гідний опір ворогу. І, попри численні перешкоди (розрив господарських зв'язків з окупованими територіями, відсутність внутрішнього ринку споживання продукції, гострі проблеми з логістикою та інші), мають певний успіх. Так, потужності «Запоріжсталі» завантажені десь на 50%, «Запоріжвогнетриву» – трохи менше ніж на 80%, «Запоріжжкокс» нещодавно вийшов на стовідсотковий показник. З середини травня відновила свою роботу і набрала оберти фактично до 50% довоєнного виробництва «Дніпроспецсталь». Гірші справи на Запорізькому заводі феросплавів (функціонують 7 печей з 32), титаномагнієвому комбінату, «Укрграфіті».

Велика кількість металургів і гірників вирушила боронити Батьківщину у лавах Збройних сил. Ті, хто залишилися вдома,

несуть свою трудову варту, працюючи за себе і за відсутніх колег. Первинні організації ПМГУ, що діють на підприємствах, продовжують опікуватися питаннями зайнятості, зарплати, охорони праці, колективного та індивідуального правового захисту членів Профспілки.

На додаток до цих, звичних, напрямів діяльності дбаємо про потреби мобілізованих представників трудових колективів, допомагаємо ЗСУ, переселенцям (серед них – родини членів ПМГУ первинки Запорізького залізорудного комбінату, які виїхали у Запоріжжя з окупованого Дніпрорудного). Займаємося, в тому числі за сприяння Федерації профспілок України, залученням гуманітарної допомоги. Вона є серйозною підтримкою для людей, яким довелося тікати з домівок, а також для тих, хто втратив роботу через економічні негаразди.

З урахуванням нових завдань навантаження у профспілкових лідерів і активу велике. Адреналін перших днів війни вивітрився, а роботі не видно кінця. Це, звісно, призводить до накопичення втоми. Але за п'ять місяців всі ми багато чого навчилися, випрацювали навичку чітко вирізняти головне і другорядне, зробили певні висновки. Ми розуміємо, що от саме зараз, коли, здається, сили вже вичерпуються, ні в якому разі не можна опускати руки. Тепер вирішують не злість і азарт, а терпіння, витривалість і впертість. Саме на цьому «паливі» і доїдемо до нашої Перемоги.

Фото мирних часів з архіву журналу «Ваша довіра»